

L'IGUALADÍ

Després del fracàs previst de Lerroux, si en veritat es vol salvar la República, no s'ha de fer altra cosa que dissoldre el Parlament. Dissoldre'l i convocar urgentment noves eleccions generals.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 1

IGUALADA, 3 DE MARÇ DE 1934

El nou Ajuntament

Vivim uns dies d'altíssima febre política. La situació general s'ha fet més densa i expectant, carregada de perills i poques esperances. Això fa que les coses de caràcter local—àdhuc tenint la transcendència d'un canvi d'Ajuntament—perdin valor i siguin considerades secundàriament.

Per a augmentar més i més la general expectació, s'ha produït finalment la crisi total del govern Lerroux i les dretes no republicanes, com han vingut anunciant aquests darrers dies, es disposen a actuar de mestresses de la República. Què passarà?

Els catalans, no pas des d'un punt de vista provincià ans com a catalanistes estrictes, hem d'interessar-nos certament pel que passa i pugui passar allà dalt. Sabem a quina banda rau l'amic i l'enemic de les nostres coses. Sabem, per experiència, on hi ha comprensió i on hi ha odi.

Ço que no es comprèn i hom no accepta sense el calfred d'una ràbia pregona, és veure com gent de casa nostra que ostenten patent de catalanisme, lluny de fugir també dels llocs on jau la fera de l'odi i l'aversion envers Catalunya, s'hi acosten rastrement per amorosir-la i li ofereixen el seu concurs, emportats per la seva por congènita.

Aquesta nova actitud de traïdoria dels homes de Lliga Catalana, ha de fer reflexionar a tothom per damunt de les creences i les ideologies més diverses. El patrimoni de les nostres institucions, custodiat pels homes d'aquell partit, seria com l'honor d'una donzella en mans d'un traficant qual-sevol.

Això confirma més i més l'enorme transcendència política de les darreres eleccions municipals catalanes i aferma la necessitat de mantenir estretament la unió d'esquerres que aleshores s'inicià.

Catalunya, fent-les triomfar clamorosament el 14 de gener, va manifestar la seva fe en la democràcia esquerrana i la seva tenacitat en mantenir i exigir l'autonomia conquerida.

Si allà els agrada tornar a la vella política i desempolsar Albas, Melquíadez, Ventosas, i altres pares de la *patria grande*, ja s'ho faran. Els homes d'esquerra que s'esforçaren, sota el signe de la República democràtica, per fer una Espanya nova, ja saben que tenen el nostre aprec i Catalunya els considera com a germans. Però els que prefereixen recolzar-se amb l'odi a les nostres coses, sembrat profusament en temps de la monarquia per molts dels homes que ara es disposen a dirigir la República, ens findran enfront a l'espectativa.

Anem, doncs, a encetar—tot inclina a creure-ho—un període de gran responsabilitat per als governants de Catalunya. Tenim, però, fe en els actuals dirigents i no dubtem que, vingui el que vingui, ells no claudicaran i mantindran la dignitat de les nostres institucions.

Per això, necessitaran l'escalf dels municipis de la nostra terra. Esquerrans en llur immensa majoria, i renovats—perquè no dir-ho?—de tot esperit mesquinament localista, flexible a totes les situacions, els Ajuntaments actuals són fermaça d'unitat catalana, indomable i inquebrantable.

La nostra ciutat, desperta i sensible, va conferir la seva representació als homes d'esquerra que significaven aquest nou esperit d'una política al servei de grans ideals, superació dels eixorcs personalismes.

Igualada inicia una nova etapa de vida municipal, sota el guiatge d'uns homes que, ultra la seva voluntat de bon governament, hi aporten un pensament i un sentiment.

Saludem-lo, des d'ací, el nou Ajuntament, tot dient-li que en la tasca de defensa moral i material de ço que és essencial per a la nostra dignitat de catalanistes republicans, si el cas arriba, estem sempre al seu costat.

La tragèdia de la Lliga

En la vida política dels pobles és possible de constatar un seguit de contradiccions i de paradoxes que us sorprenen extraordinàriament. Posicions que us semblaven concretes, criteris que judicàveu sincers, ideologies que endevinàveu bàsiques desapareixen en un moment donat i els que les sustentaven no en volen saber res i fins arriben al desvergonyiment de renegar-ne.

A Catalunya ens trobem ara en un d'aquests moments. La Lliga deia que era —se'n vantava a tort i a dret— la dipositària del catalanisme. Els trenta anys inoblidables de la seva actuació li valgueren el produir-se amb immodèstia i èmfasi, defectes que li han proporcionat una aurèola d'antipatia general. (Val a dir, però, que els veritables catalanistes reconeixem lleialment la valor de l'obra d'algun prohoms del conservadurisme català i la influència que ella exercí sobre el poble de Catalunya. Prat de la Riba, sobretot, va ésser qui va indicar-nos el camí amb la meridiana claredat del seu «Nacionalisme», veritable evangeli de les nostres doctrines de llibertat. —Remarquem, de passada, que som els catalanistes d'esquerra els que defensem avui, amb la màxima sinceritat, les idees de Prat de la Riba, esperit eminentment conservador).

Abans de la dictadura i també durant el mateix període d'oprobri, era una ofensa personal el dir a un home de dreta que si Catalunya fos comanada per polítics d'esquerra ell renegaria del seu ideari. Tothom feia protestes de catalanisme amb una vehemència digna del major encomi.

I bé. Als dels *trenta anys* els hem vist les cartes. Tot allò era circumstancial. Ha calgut només posar-los una mica a prova, per veure la manca de consistència de llurs sentiments. Els homes de la Lliga s'enganyaven ells mateixos i ara han decidit presentar-se al poble de Catalunya tal com eren, tal com són i seran sempre: uns catalanistes d'ocasió, uns aprofitadors del catalanisme. Quan aquest sentiment nobilíssim ha compaginat amb la defensa de llurs interessos la Lliga n'ha estat una defensora decidida; però ha calgut només que arribés al poble perquè aquests senyors se'n desfessin com d'una nosa.

Aquest criteri eminentment materialista dels sentiments és la base de l'actuació d'aquest partit i el que la posarà sempre en evidència. I el poble, que no és pas aquell sector que oscil·la en sentiments a l'unísson amb les oscil·lacions de la *Chade*, la repudiarà sempre amb energia.

La trajectòria de la Lliga és una ascensió continuada de contradiccions: quan la monarquia era una desferra i mancava només una mica de decisió per trabucar-la, deixant el camí expedit a les nostres reivindicacions, els seus homes ajudaven el Borbó amb un gest de servilisme que els catalans no oblidarem fàcilment; més tard, proclamada la República, es dedicava a socavar el prestigi d'uns homes que pagaven llur fidelitat als nostres ideals amb la creixent impopularitat de què els feia objecte el poble castellà; quan a Catalunya legisla el primer Parlament de la Catalunya autònoma, la Lliga en deserta despitada per haver perdut unes eleccions municipals, ço que no li impedeix de possessionar-se dels llocs minoritaris aconseguits; avui, quan des de Madrid l'Estatut català és bloquejat intensament i activa per la gent de dreta, (cal no fer massa cas dels reports oficials), la Lliga va de bracet amb Gil Robles, Martínez de Velasco i Royo Villanova, els quals precisament aquesta setmana negaven a la regió alavesa el dret d'organitzar un plebiscit per decidir la seva aneixió a l'Estatut de Basconia.

Ignorem, en escriure aquestes ratlles, la solució que es donarà a la crisi oberta a Madrid amb motiu de la dimissió del gabinet Lerroux. Es d'esperar la formació d'un govern accentuadament dretista, amb la mateixa col·laboració radical —potser a excepció del sector Martínez Barrio, que encara demostra una mica de decència—, amb Gil Robles, Cambó, els agraris, etc. Ja ens agradarà de veure com el líder de les dretes catalanes farà compatibles la fòbia autonomista del cap d'Acció Popular amb els seus trenta anys de catalanisme.

La tragèdia de la Lliga continua. Fidel al seu reaccionarisme «enragé» més que no a cap ideari, té la virtut de col·laborar sempre amb els enemics declarats de Catalunya i, naturalment, com que no té energia ni virilitat i desconeix l'esperit de sacrifici i la decisió, sempre li toca el perdre.

Tant de bo els catalans que tenim la sort de no pertànyer a aquest partit sapiguem neutralitzar amb una actuació encertada i eficient a Catalunya, els desgavells que ens ocasionaran, Espanya endins, les «andezas» d'aquests tristos cavallers vuitcentistes.

F.

Merceria AMIEL - Nou, 19
Properament, valuosos obsequis a tots els compradors